

Paní Růžena Špičková se narodila v Březně u Velemína 7. dubna roku 1934. Vyrůstala zde na venkově v hospodářské rodině pana Pavlaty, která vlastnila 15ha půdy. Už jako děvče musela pomáhat s bratrem Františkem rodičům i prarodičům s hospodařením. V šesti letech nastoupila paní Špičková do první třídy místní březenské české školy. To bylo v roce 1940. Další roky probíhala výuka již jen německy s německým učitelem.

Po odtržení československého pohraničí a následném vzniku Protektorátu Čechy a Morava zůstala rodina Pavlatova stále v Březně, ale jen do začátku roku 1942. Německá správa obce Pavlatovi v lednu z hospodářství vyhnala. Přečodné bydliště našli v Libochovicích v rozestavěném bytě u tety již sedmileté Růženky. Zde začala navštěvovat znovu první třídu obecné školy a poprvé se setkala s protižidovskými nařízenými. Dokonce byla ve škole vyslýchána příslušníky gestapa po atentátu na Reinharda Heydricha.

V Libochovicích zůstala rodina až do konce války. Domů do Března se Pavlatovi vrátili hned v teplých letních dnech roku 1945 a opět se ujali své půdy a správy statku, který byl však kvůli tříleté německé správě v bíděném stavu. Tatínek paní Špičkové byl zvolen prvním poválečným předsedou MNV díky svým organizačním schopnostem a oblíbenosti mezi českými obyvateli ve Březně. Dle vzpomínek paní Špičkové ho však netěšila organizace odsunu místních německých obyvatel, jelikož měl mezi nimi mnoho přátel.

Paní Růžena po návratu do Března pomáhala rodině s opravami statku a pečovala o dobytek s tím, že se starala i o malé opuštěné hřibátko. Jelikož paní Špičková pomáhala v rodinném hospodářství, měla velmi malou školní docházku. Na statku pomáhala do svých dvaceti let. Zatímco její, v tu dobu přítel, byl na vojně, paní Špičková hrála ve volném čase s bratrem Františkem ve vesnickém divadle. V roce 1953 musel Růženy otec, pod výhrůžkami jako jeden z posledních sedláků, předat celý statek do JZD.

Po svatbě se s manželem odstěhovali do Lovosic. I po odstěhování, chodila paní Špičková pracovat do JZD. Později se paní Špičková stala účetní v Lovosicích v bance a o víkendech jezdila s manželem do rodného domu do Března, který po otci zdědila. Po smrti manžela se paní Špičková odstěhovala zpátky do Března. Zde dnes žije poklidný život po boku široké rodiny s několika pravnoučaty. Jejimi velkými zálibami byly celý život divadlo, zpěv, zvířata, rodina a v neposlední řadě poezie. Loňský rok vydala s pomocí místní mladší generace sbírku vlastních básní, citátů a povídek s názvem „Jabloňka“.